

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1228/2023
28.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Бојане Пауновић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Звезданом Говедарица Царић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Синише Тасића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 594/21 од 27.12.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 217/23 од 05.09.2023. године, у седници већа одржаној дана 28.11.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Синише Тасића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 594/21 од 27.12.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 217/23 од 05.09.2023. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев браниоца окривљене у преосталом делу, **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К 594/21 од 27.12.2022. године, окривљена АА оглашена је кривом због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру. Применом чланова 4, 42, 45. и 54. Кривичног законика, суд је окривљену осудио на казну затвора у трајању од 7 (седам) месеци, која се на основу одредбе члана 45. став 5. КЗ има извршити у просторијама у којима осуђена станује и то у ..., у улици ... број ..., без примене мере електронског надзора и одређено да осуђена не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција. Уколико осуђена једном у трајању од преко шест часова, или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. На основу члана 63. став 1. КЗ, време које је окривљена провела у притвору од 20.03.2021. године до 27.09.2021. године урачунато је у време изречене казне затвора.

Истом пресудом, на основу члана 264. став 4. ЗКП, окривљена је ослобођена плаћања судског пашала и трошкова кривичног поступка које је суд имао за ангажовање вештака и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава суда, док је на основу чланова 264. став 4. ЗКП, ослобођена да ОЈТ у Зрењанину накнади трошкове у износу од 54.458,82 динара у првобитно вођеном кривичном поступку.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 217/23 од 05.09.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Зрењанину и браниоца окривљене АА, а пресуда Основног суда у Зрењанину К 594/21 од 27.12.2022. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене, адвокат Сениша Тасић у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да се захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде укину и предмет врати на поновну одлуку и суђење првостепеном или другостепеном суду, или да се исте преиначе тако што ће се окривљена АА ослободити кривице за предметно кривично дело, као и да се поменуте пресуде ставе ван снаге до одлуке о поднетом захтеву.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховном јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљене АА, у поднетом захтеву наводи да је окривљена оглашена кривом за кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, а да се предметни догађај десио у просторији за прихват лица у Окружном затвору у Зрењанину, која није јавно место и да с тим у вези није било места примени Закона о јавном реду и миру, имајући у виду одредбе члана 1. и 3. Закона о јавном реду и миру, којим законом је дефинисан појам јавног места, из чега према ставу одбране произилази да, у конкретном случају нису остварена битна обележја предметног кривичног дела. На описани начин, бранилац окривљене суштински указује да је на штету окривљене учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, иако исту не нумерише.

Изнете наводе у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, Врховни суд оцењује као неосноване из следећих разлога.

Одредбом члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру прописано је да ће се ко прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне или на други начин омета службено лице надлежних органа из члана 2. овог закона у вршењу службене дужности, казнити затвором од шест месеци до две године.

Из чињеничног описа датог у изреци првостепене пресуде произилази да је окривљена критичном приликом у Окружном затвору у Зрењанину, у просторијама за прихват лица, након сукоба са мајком, као и у фази зависности од алкохола, на други начин ометала службено лице у вршењу службене дужности и то оштећену полицијског службеника ББ, тако што је, када јој је саопштено да над њом мора да се изврши претрес, иста руке ставила преко својих груди, док је горњи део тела савила ка коленима, те је таквим положајем пружала пасиван отпор онемогућавајући полицијском службенику да изврши преглед, након чега јој је оштећена полицијски службеник издала наређење „престани са пружањем отпора, устани и омогући ми да извршим преглед“, након чега је осумњичена нагло устала са столице и отвореним шакама обе руке у пределу груди одгурнула оштећену. По налажењу Врховног суда, напред описане радње окривљене које је предузела критичном приликом имају карактер напада и на „други начин“ ометања службеног лица у вршењу службене дужности и представљају радње извршења предметног кривичног дела те садрже сва обележја истог, како објективна у смислу напред наведених радњи, тако и она обележја кривичног дела која се тичу субјективног односа окривљене према извршеном делу, а односе на урачунљивост, умишљај и свест окривљене о забрањености дела.

С тим у вези су неосновани и наводи одбране да нема места примени члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, а везано за предузете радње окривљене, јер се догађај десио у Окружном затвору у Зрењанину, а да наведена просторија није јавно место, те да иста није била доступна погледу или чулности трећих лица, нити је последица наступила на јавном месту, те да с тим у вези у конкретном случају нису остварена битна обележја предметног кривичног дела.

Ово стога, што код кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, заштитни објекат није само јавни ред и мир, већ и нормално и редовно функционисање надлежних органа за одржавање јавног реда и мира (Министарство унутрашњих послова, Комунална полиција, инспекцијски органи и други надлежни органи у складу са законом утврђеним делокругом), који своју функцију врше преко службених лица која обављају службене дужности у тим органима, а у конкретном случају, по налогу за извршење службеног задатка, од стране полицијског службеника ББ.

Бранилац окривљене надаље у предметном захтеву за заштиту законитости оспорава чињеничне закључке суда везане за постојање умишљаја код окривљене и указује да је суд занемарио околности да је окривљена након привођења у просторије ППУ у Зрењанину задобила повреде главе, да је потом у бесвесном стању одведена у Ургентни центар, те јој је потом и одређен притвор, а које околности су претходиле самом догађају. У конкретном случају, полицијски службеник је према ставу одбране морао поднети одговарајуће појединачне извештаје и сачинити службену белешку, а што је изостало, већ је суду достављен само општи извештај о поступању полицијских службеника, што према ставу одбране указује да се догађај није десио на начин како је то наведено у изреци првостепене пресуде. На описани начин, по ставу овог суда, бранилац окривљене правноснажне пресуде побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно повреде кривичног закона из члана 440. ЗКП, дајући сопствено виђење предметног догађаја и сопствену оцену изведених доказа.

Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, сходно одредбама члана 485. ЗКП није предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, није дозвољен разлог, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљене преко браниоца, због чега је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, у овом делу одбацио као недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА, Врховни суд је на основу члана 491. ЗКП, захтев за заштиту законитости у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар – саветник
Звездана Говедарица Царић,с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић